

кодифікації слід установити чіткий перелік органів, уповноважених приймати рішення про накладення адміністративних стягнень на юридичних осіб. Також треба розробити єдиний порядок розгляду справ про накладення адміністративних стягнень. Нині він відсутній. [1]

Список використаних джерел:

1. Бигяк Ю. П. Адміністративне право [підруч.] / Ю. П. Кельман,
2. В. М. Гаращука, В. В. Зуй. – Х. Право, 2010. – 624 с.
3. Відомості Верховної Ради України від 09.09.2010р. / – 2010. – №46. – ст. 539
4. Про затвердження Концепції реформування кримінальної юстиції України: указ Президента України від 8 квітня 2008 року / – 2008. – № 311
5. Гришу В. К. Кримінальне право [навч. посіб.] / В. К. Гришу. – Х., 2005. – 570с.
6. Грек Б. М. Кримінальна відповідальність юридичних осіб. Чи бути їй в Україні? [стаття] / Б. М. Грек / Журнал спілки адвокатів України / №12. – 2011. – с. 19-22

Актуальні питання правового регулювання соціальної адаптації військовослужбовців

Серветник Ю.М., студент ННІПШ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Сергеев І.С.*

Необхідність виконання завдань оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності та недоторканості, а також завдань, визначених міжнародними зобов'язаннями України покладає на військовослужбовців обов'язок свято і не порушувати додержуватися Конституції України та законів України, поважати бойові та військові традиції, допомагати іншим військовослужбовцям, знати й утримувати в готовності до застосування закріплене озброєння тощо [2, ст.8].

Військова служба в Збройних Силах України та інших військових формуваннях є державною службою особливого характеру. Вона полягає в професійній діяльності придатних до неї за станом здоров'я та віком громадян України, пов'язаній із захистом Батьківщини [1].

Наразі Збройні Сили є важливою складовою сучасного суспільства України. З метою їх нормальної життєдіяльності, зміцнення законності, гарантування прав і свобод військовослужбовців в Україні створено систему законодавства з питань військової служби. Військове законодавство є невід'ємною частиною національного права. Збройні Сили України забезпечують стримування збройної агресії проти України та відсіч їй, охорону повітряного простору держави та підводного простору у межах територіального моря України у випадках, визначених законом, беруть участь в заходах спрямованих на боротьбу з тероризмом [4].

Потім слід зазначити що впродовж тривалої військової служби (10 років і більше) переважна більшість військовослужбовців втрачають північний професію чи кваліфікацію більшість зв'язків із цивільним середовищем. В зв'язку з цим та капітальним характером змін після звільнення з військової служби свого соціального статусу умов ліяльності і зовнішнього середовища вони мають значні проблеми із входженням в цивільне життя. Військова служба має особливий характер який передбачає виконання специфічними спеціальностями виходу для життя значні обмеження свободи (пересування, вибров місія проживання тощо) підковите підпорядкування службової ліяльності а часом і повсякденного життя військовим статутам. Зважаючи на зазначене, українським законодавством військовослужбовцям та членам їх

сімей мають налягатися певні пільги правові і соціальні гарантії та компенсації членів яких передбачена їх соціальна та професійна адаптація до умов життя в цивільному середовищі

Соціальна та професійна адаптація військовослужбовців до умов життя в цивільному середовищі не – суспільний процес їх активного пристосування до нових соціальних умов проживання в цивільному середовищі з винковою системою взаємостосунків який передбачає освоєння норм і правил цього середовища оволодіння професією спеціальністю реалізацію своїх прав в тому числі на право формування в собі нових правил поведінки і нового самосвідомлення що забезпечує комфортний перехід до нових умов життя. Вона є одним із важливих пріоритетів військового будівництва в сфері соціальних гарантій військовослужбовців а також – окремим напрямом в державній соціальній політиці України В Стратегії національної безпеки України «Україна в світі що змінюється» затвердженій Указом Президента України від 8 червня 2012 р № 389/2012 (пункт 5.2.3) вирішення питань адаптації та соціальних гарантій для військовослужбовців які звільнятимуться визначено як один із напрямів удосконалення системи забезпечення національної безпеки України Соціальна адаптація військовослужбовців містить в собі такі основні складові: психологічну складову – оволодіння системою цінностей (нормами установками звязками поведінки) культурною які існують в цивільному середовищі з метою виконання існуючих в ньому вимог до особистості: правову складову – освоєння юридичних норм які регламентують статус правове положення людини що визначає її нові права обов'язки і можливості а також знання тих структур які можуть допомогти освоєнню цих норм і реалізації своїх можливостей: професійну складову – залежно від військової професії вона передбачає спеціалізоване удосконалення наявних професійних знань, вмінь і навичок або оволодіння новими професійними знаннями, вміннями та подальше успішне працевлаштування. Проте на наш погляд наваж чі є підстави позбавляти права на соціальну адаптацію тих військовослужбовців які звільнені з військової служби без права на пенсію алже відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» (ст 1-2. 2): «Нормативно-правові акти органів державної влади та органів місцевого самоврядування які обмежують права і пільги військовослужбовців та членів їх сімей є нелійсними Ніхто не вправі обмежувати військовослужбовців та членів їх сімей в правах і свободах визначених законодавством України».

З метою оптимізації заходів щодо соціальної адаптації військовослужбовців на наш погляд було б доцільно:

1. Удосконалити нормативно-правову базу та можливо створити систему органів соціальної адаптації саме військовослужбовців в Україні на основі здобутого досвіду та міжнародної практики

2. Поліпшити виконання в рамках Програми заходів із соціальної адаптації військовослужбовців в першу чергу соціальну-психологічну і правову допомогу військовослужбовцям в період звільнення особливо після участі в бойових діях: професійне навчання (професійна підготовка перепідготовка або підвищення кваліфікації) військовослужбовців за цивільними напрямками і спеціальностями: сприяння в працевлаштуванні інформаційні та консультативні послуги пов'язані з працевлаштуванням

3. Забезпечити взаємодію та коопірацію діяльності центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств,

фонлів установ організації різних форм власності інших структур у тому числі міжнародних заінтересованих та задіяних у вирішенні питань соціальної адаптації військовослужбовців.

Список використаних джерел:

1. Битяк Ю.П. Адміністративне право (Управління адміністративно - політичною діяльністю: управління обороною): наук.-метод. та навч. посіб. / Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко; за ред. Ю. П. Битяка. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 477 с.
2. Закон України про військову службу правопорядку у Збройних Силах України: за станом на 13 трав. 2014 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – Київ: Парлам. вид-во, 2014р.
3. Закон України про Збройні Сили України: за станом на 6 груд. 1991р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – Київ: Парлам. вид-во, 2014 р.

Основні напрями адміністративних реформ у західній Європі

Гуменюк Ж.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Сергеев І.С.*

Адміністративні реформи в різних країнах відбуваються за допомогою різних стратегій, що залежать від часу та особливих умов. Проте існують до певної міри спільні завдання започаткування і впровадження цих реформ, що спрямовані на підвищення ефективності, дієвості та підзвітності управлінських структур, децентралізацію, передавання функцій на нижчі рівні управління, зміцнення самоврядування, покращення результатів діяльності органів влади, приватизацію та залучення суб'єктів недержавного сектору до надання послуг, розв'язання проблем глобального характеру.

На сьогоднішній день не існує держави, яка не була б зацікавлена в пошуку найбільш ефективних інструментів реалізації цих цілей. Одним з таких інструментів, загальним для більшості зарубіжних країн, таких як, Великобританія, Франція, Німеччина є орієнтація діяльності органів державного управління на концепцію управління за результатами. Не всі перераховані країни мають великий досвід реалізації даної концепції, багато хто тільки починає її впровадження.

Незважаючи на це, вивчення досвіду як можна більшого числа зарубіжних країн є актуальним завданням, оскільки впровадження концепції управління за результатами в державний сектор є першочерговим завданням будь-якої держави.

Адміністративна реформа у Великій Британії у 80-х і на початку 90-х років ХХ сторіччя ставила за мету підвищення повноважень вищих посадових осіб виконавчої влади над розробкою й реалізацією державної політики з пізнішим наголосом на децентралізації. Прем'єр-міністри Маргарет Тетчер (1979–1990) і Джон Мейджор (1990 - 1997) створили напівавтономні відомства, відповідальні за надання послуг населенню в різних регіонах за допомогою централізованого програмного адміністрування. Цей реформаторський підхід носив назву «Наступні кроки» і робив наголос на централізованій розробці державної політики в Кабінеті Міністрів Великої Британії.

Адміністративна реформа у надзвичайно централізованій Японії відбувалася в схожому напрямку. Починаючи з 1980 року було ухвалено декілька загальних або так званих «пакетних законів», які скоротили процедури «Кіан інін джиму» (централізовано встановлені функції префектів, мерів і керівників провінцій та муніципальної влади). Інші реформи включають